

Беседа Владике Артемија у Недељу блудног сина, 12. 02. 2017. године у манастиру Свих српских светитеља Гринбаху

Ми сви знамо, када се човек спрема за неки пут, да што је пут дужи и опитнији, то је припрема за то путовање веће. Ако идем на један дан, онда не треба велика припрема, ако идем на дуже и на даље, онда ми треба много да се спремам. А ми? Ми се данас налазимо пред једним великим путем који нас све чека. Једно велико путовање које не траје један сат, или један дан, или недељу дана, него траје пуних седам недеља. То је пост, Свети, Часни, Ускршњи пост, који нас води и уводи у празник Светога Васкрсења Христовога.

На том путу постоје многе опасности које прете путнику. Хаџије на томе путу имају искушења, и од разбојника, зверова и од разних других непријатности. Зато је потребно да се за то путовање што боље припремимо. Зато је Црква одредила припрему за Велики Часни која траје три пуне седмице и то од прошле недеље па до поклада, наредне две недеље. Те припремне недеље су воема битне у животу свакога хришћанина. Прошле недеље, верујем да сте били у овоме храму Божијему, сећате се била је посвећена Јеванђељу о царинику и фарисеју, митару и фарисеју. Те недеље Црква је поставила темеље, не само нашега путовања него и целога нашега живота.

Темељ хришћански јесте оно што је показао цариник у храму тада, то је смирење. Сећате се да се фарисеј молио испред свих тамо, и хвалио се својим добрим делима. Овај цариник, или митар како се зове, он је позади стајао и није смео ни очи да подигне небу него се тукао у прса своја и говорио само једну кратку молитву: *"Боже милостив буди мени грешниома."* Ту је темељ сваке хришћанске врлине. Одатле све извире и зато је потребно да се наоражавамо том светом врлином пре него што ступимо у свети часни пост.

Данас, друга недеља припремна, света Црква пред нас износи једну потресну причу о ономе блудноме сину. Чули сте у данашњем Светом Јеванђељу каква је његова историја била.

Био је син богатог оца, али му дуну у главу да иде негде из дома очевога, да иде у бели свет, и затражи од оца да му даде део имања које му припада. Имао је још и брата старијега од себе, али брат је остао у дому очевом, а онај син млађи покупи свој део имања и оде из очевога дома, оде у далеку неку земљу. И тамо, живео је бескућно, развратно, са друштвом рђавим, и богатство које је понео из дома очевога, потрошило се. Остао је без ичега, наступила је глад, он није знао шта да ради и постаде најамник једнога човека од те земље који га пошаље у поље да чува свиње. Можете мислити, син једнога таквога угледнога оца, постаје један обичан свињар. Али, и ту док су свиње риле, храниле се разним рошчићима земље, овај је гладовао и желео је макар да се насити оним рошчићима, корењем које су свиње јеле, али ни то му нико није давао. Нашавши се у таквој невољи, каже Свето Писмо, он дође к себи. А где је био до тада? Био је ван себе, био је ван себе, али је знао шта наш народ каже за некога ко је вансебан, да је луд. Он је живео у лудилу, у гресима својим, јер сваки грех јесте једно лудило душе, а човек испијен гресима је уствари луд. Такав је био овај млађи син који најзад дође к себи.

Кад је полазио из очевог дома, поред богатства, понео је једну искру божанску у себи, која му је овога пута помогла, и зато је могао да дође к себи. А када дође себи, сагледа свој положај, онда сети се: *„Ех, колико најамника и слугу у оца мога има хлеба у изобилју, а ја овде умирем од глади“*. И поставља судбоносно питање сам себи: Шта да радим? И доноси још суднобоснију одлуку - устаћу и идем оцу моме као покајник па ћу му рећи: *„Оче сагреших небу и теби, нисам достојан да се назовем твој син, али ме прими као једнога од ових најамника својих и слугу.“* Што је решио то је и учинио. Устане и крене оцу своме, спреман да толико понизи себе да иде у ред најамника. И шта каже

даље? Отац га угледа из далека. Како то? Отац га је очекивао, знао је отац, да ће се он вратити и то истим путем који је отишао, зато га је угледао из далека, изађе пред њега, загрли га и целива. Која очинска љубав. Не помиње му ништа од имања, не помиње му ништа од његових грехова, него га прима као покајника. И он поче да говори он што је смислио: *„Оче сагрешних небу и теби, нисам достојан да се назовем твој син“*. И отац, не допусти му даље да говори и да се понижава, и нареди слугама: *„Донесите му најбоље одело за њега, дајте му прстен на руку, знак достојанства, и обућу на ноге и закољите теле угојено да се веселимо“*. Зашто? Јер овај син мој беше мртав и оживе, и беше изгубљен и нађе се.

Каква потресна сцена. А његов старији син беше у пољу да ради. Увече се враћа и чује у дому подврискивање, песма и весеље. Шта је то? Позва једнога слугу и пита, и каже: *„Твој брат дође, а отац припреми гозбу што га је здрава видео“*. И он се наљути и не хтеде да уђе. Онда изађе и отац па га моли: *„Сине, све је моје твоје“*. А он каже: *„Ето ја ти служим толико година верно, не преступих ни једну твоју заповест, па мени ниси никада дозволио ни јарета да се провеселим са друговима, а ево овај твој син, не вели мој брат него твој син, који ти је расуо имање са блудницима по свету сад си му заклао теле угојено“*. Е онда отац му каже: *„Сине све моје је твоје, требало је да се провеселимо, јер овај твој брат, овај оцу говори - твој син, а овај њега потсећа - твој брат, мртав беше и оживе, изгубљен беше и нађе се“*.

Потресна прича, али прича која се тиче свакога од нас, сви смо ми у неку руку овај блудни син. Зашто? Зато што нема човека, а да живи, а да не греша, и наши греси нас држе далеко од оца нашега, од Бога нашега. И ми живећи у гресима, данас живимо као у бунилу, као у лудилу, а Црква хоће да нас приведе Васкрсломе Господу, као свети праучитељ. Зато пред нас поставља овај дивни пример искреног и дубоког покајања, изнесен на пример овога блуднога сина и нама каже да је то

једини пут који можемо да се вратимо у дом Оца нашега, у Царство Небеско одакле смо од векова наших удаљени, и напустили тај дом.

Зато је потребно за време часнога поста, браћо и сестре, да сви, још и данас, размислимо добро о свом животу. Какав је био, како смо га провели, с ким смо се дружили, какве грехе смо накупили у души својој и да у току поста, поред телесног поста, учинимо и тај духовни напор, да своје грехе, да их се сетимо, да их прибележимо и да се покајемо за њих. Да их исповедимо пред духовником својим, да би од Господа добили опроштај као овај блудни син. Јер наш Отац Небески нас чека у наше очинско наручије, да нам дарује све оно што смо кроз грехе наше изгубили, да нам дарује живот вечни, да нам дарује правду вечну, истину вечну, љубав вечну, да нам дарује Царство своје Небеско.

Ето, то је једна, друга припремна недеља, којом се припремамо за наше дуго, дуго путовање које траје седам недеља. Али, данас света Црква поред овога, поред Недеље блуднога сина, славимо и три велика Светитеља, угодника Божијега, три света Јерарха, тројицу светих владика: светога Василија Великога, Григорија Богослова и Јована Златоуста, који беху светила у своје времену и свету у којем су тада живели, и не само тада него ево и после 700 година њиховог живота они су и даље наше вође, наши светионици, наши молитвеници пред Богом. Пример нам дали како треба живети у овоме свету ради онога вечнога живота.

Нека би Господ молитвама Света три Јерарха, светог Василија Великога, Григорија Богослова, Јована Златоустога даровао и нама снаге духовне да дођемо се очистити - то је први корак на путу спасења. Да сагледамо своје грехе - то је други корак спасења нашег. Да донесемо одлуку да се поправимо - то је трећи корак нашега спасења. И да те одлуке наше спроведемо у дело кроз свету тајну покајања и исповести - то је четври корак

на путу нашега спасења који нас враћа у наручје Оца нашега Небескога.

Нека Господ благослови све вас, дарује снаге, да буду свима срећни празници и данашњи празник и сви будући, и срећан почетак и успешан завршетак Светога Великога поста. Да припремљени духовно, очишћени телесно и духовно да уз свети пост дочекамо Свето Васкрсење Христово, и тако уђемо у радост Васкрслога Господа ради Царства Небескога, да нас Он покрије и да нам дарује живот вечни. Амин.